

Nr 2 2002

Fallande trend för ulven

Vargforskarna justerar ner siffrorna för populationstillväxten

Forskarna har länge talat om en tillväxt på cirka 30 procent, men enligt färskare beräkningar är den snarare 15-20 procent. Skabbutbrott och den norska skyddsjakten kan bara delvis förklara den sjunkande tillväxttakten i den skandinaviska vargstammen, menar Olof Liberg.

Det mesta tyder på att tillväxttakten i den skandinaviska vargstammen visar en negativ trend. Oavsett om man studerar hela nittioåret eller väljer bort året 90/91 då antalet vargar ökade med ny procent och startar beräkningen från 91/92, vilket torde vara det mest relevanta, så är tendensen den samma, den procentuella tillväxttakten i vargstammen sjunker. För att utläsa en trend används beräkning av genomsnittliga femårsvärden som förskjuts ett år i taget framåt i tiden under en längre mätperiod.

– Den sjunkande trenden kan delvis tillskrivas norrmännens skydds jakt de senaste två åren samt skabbutbrottet i vargfamiljen i Hasselforsreviret, men inte helt och vi håller ögonen på detta, säger Olof Liberg.

– Vi bör inte längre tala om en tillväxttakt på 25-30 procent, utan snarare kanske 15 – 20 procent. De närmaste åren blir avgörande för om detta är en trend som fortsätter nedåt eller om det blir en stabilisering runt 15 20 procent, tillägger han.

– Om man tittar på hela nittioåret, alltså med ”extremåret” 90/91 inräknat, hamnar tillväxttakten på 20 – 24 procent med linjär regression, vilket nog är de siffror vi skall använda för genomsnittet under hela nittioåret men, det ser ut som tillväxten faller för närvarande, fortsätter Liberg.

– Men det har varit stora variationer i tillväxten mellan olika år och den nedåtgående trenden är inte helt statistiskt säkerställd, menar Liberg.

Med ett ökande antal familjegrupper och vargindivider utanför de etablerade familjegrupperna, minskar också säkerheten i fastställandet av totala antalet vargindivider i vår vargpopulation.

SEX FLOCKAR I SVERIGE

– Myndigheternas förvaltningsplan anger tjugo årliga föryngringar i Sverige som etappmål och som en följd av detta kommer Skandulvs beståndsovervakning framöver allt mer att inrikta sig på etablerade alfapar och familjegrupper, avslutar Liberg.

Viltskadecenter har på uppdrag av förvaltningsmyndigheterna ansvaret för beståndsovervakningen av den svenska delen av den skandinaviska vargstammen. Detta i ett samarbete med Högskolan i Hedmark som har motsvarande uppdrag på den norska sidan.

ALFAHANNE BORTA

I en preliminär statusrapport från Viltskadecenter anges att den sista februari 2002 fanns tio familjegrupper registrerade i Skandinavien. Av dessa fanns sex i Sverige, en i Norge samt tre i gränsområdet mellan de båda länderna. I den enda norska familjegruppen, Moss/Våler, har dessvärre den radiomärkta alfahannen försvunnit och alfa-paret är därmed ej längre intakt. Antalet föryngringar, alltså valpkullar födda zoo' anges till tio i Skandinavien. Av dessa återfinns sex i Sverige, två i Norge samt två på gränsen mellan de båda länderna. I ett av de

två norska föryngringarna, Gråfjellsreviret, har endast två vargar spårats under senare delen av vintern och kan därför inte längre registreras som familjegrupp. Sammantaget tyder detta på att antalet föryngringar ej ökat i jämförelse med år 2000. Då angavs att det fanns sex föryngringar i Sverige, tre i Norge och en till två föryngringar i gränslandsområden.

OCKELBO TOPPAR

Viltskadecenters rapport bekräftar tidigare uppgifter om att Ockelboreviret har Skandinaviens största vargfamilj med sina tio individer. Det framgår även att antalet vargar i det till Ockelboreviret närbelägna Furudalsreviret har skrivits upp från tidigare angivna åtta till nio individer. Därmed kan också sägas att vargfamiljen i Furudalsreviret är den näst största i Skandinavien.

UFFE STRIDSBERG